Pregaria.cat

Entrada

El més enllà de la pregària

A vegades quan preguem, quan estem en oració, tenim la impressió de que hi ha quelcom que sempre se'ns escapa, que no controlem, que no objectivem, que ens supera. Per molt silenci, per molta quietud, per molt ritme interior i exterior, la serenitat, la pau, l'harmonia mateixa no acabem d'expressar un "ara, sí" definitiu.

Si l'oració fonamentalment és una relació amb Déu, Ell sempre és un Déu més enllà de la nostra ment, del nostre cor, de les nostres possibilitats i fins del nostre desig. Una de les temptacions que esdevenen a les persones que intenten meditar, contemplar, pregar o estar silenciosament en la seva presència, sempre de fe, és intentar objectivar a Déu. Déu mai serà un objecte proporcionat a la nostra ment, ens traspassa, és més enllà de tot, inabastable.

En Jesús Déu se'ns ha fet tan proper que és un dels nostres, vertader home. Però Ell és també vertaderament Déu. Ho va expressar clarament "El Pare i Jo som U". A la pregària no hi ha divisió entre la relació amb Jesús, com a home i com a Déu. Ell és una única Persona, que si es relaciona amb nosaltres, també ens supera en el més enllà de la nostra ment i del nostre cor.

Aquesta experiència immanent, Jesús en nosaltres, i transcendent, Jesús el Fill del Pare, és la que provoca que a la pregària, fins en la més callada, unitiva i total, sempre experimentem una obertura especial a "més". Tot el contrari del que hem sentit dir que la plenitud estigui en el no-res. La possible plenitud. per ara en el món on vivim, està en el "més".

La pregària silent, quieta, amorosa, ens situa en una plenitud del "més", i precisament en ella hi ha el procés inacabable d'una relació, que després dels traspàs d'aquest món seguirà en el Misteri de divinització mai acabada i sempre en el "més".

El que hem intentat d'explicar és una clau, no l'única, dels alts i baixos i moviments que trobem en les persones habituades a l'oració. És el "si, però no del tot" fins i tot, en els moments de màxima unió. Pot ser que una persona es neguitegi per aquestes situacions tan canviants. Que no s'amoïni massa; és normal. No pot ser d'altra manera. Déu sempre és sorprenent, sempre nou, el que és impossible és objectivar-lo a la nostra mida. Pregar pot arribar un moment, que esdevingui estimar. I per tant sofrir. Beneït patiment que té la seva arrel en el Déu tot Amor.

Jesús Renau sj